

en større Indtægt end den, der enten slet ikke, eller kun i mindre Grad, bør rammes af denne Beskatning, ogsaa bør høste Fordeel af den Eftergivelse, der tilstaaes disse, efter som der herved unægtelig i mange Tilfælde vil opstaae Vanskeligheder ved Skattens Ansættelse, ere vi dog, efter Forhandling med Finansministeren, blevne enige om at foreslaae, at Besatningen af de første 200 Rbd., Indtægten udgjør, ganske eftergives, ligesom at der af Besatningen af de derpaa følgende 400 Rbd. eftergives to Fjerdedele og af Besatningen af de derpaa følgende 600 Rbd. een Fjerdedeel. Paa denne Maade vilde den, hvis skattepligtige Indtægt beløber sig til 300 Rbd., komme til at svare 2 Rbd. i Skat; den, hvis skattepligtige Indtægt beløber sig til 700 Rbd., vil have 11 Rbd. at udrede, og den, hvis skattepligtige Indtægt udgjør 1200 Rbd., vil komme til at svare 26 Rbd., hvorefter der, for ethvert 100 Rbd. mere i Indtægt, vil blive at tilsvare 4 Rbd. mere i Skat.

Da § 5, forsaavidt det deri hedder, „at offentlige Stiftelser svare kun Indkomsskat af hvad de beholde tilovers af deres hele Indtægt, efterat de have udredet de til Opfyldelsen af deres Diemed hørende Udgifter“, saaledes fastsætter en Eftergivelse af Skatten, ansee vi det for rigtigt, at denne Paragraph sammendrages med § 4, der da i det Hele skulde afhandle Fritagelse og Eftergivelse af Skatten; men vi ansee det for overslødigt at beholde Slutningen af denne Paragraph, der gaaer ud paa at betegne, hvad der skal forstaaes ved en offentlig Stiftelse, saa meget mere som de Indretninger, der have til Hensigt at skaffe Interessenterne et Udbytte, medens de tillige tilfigte et for det Almindelige gavnligt Diemed, allerede efter Sprogbrugen ikke henregnes til offentlige Stiftelser. Derimod troer Fleertallet, at der er overveiede Grunde for at indrømme Sparekasserne, med Hensyn til deres aarlige Overskud, en Begunstigelse, der indirect vil komme disse gavnlige Indretningers Interessenter tilgode, og det foreslaaes derfor i Slutningen af Paragraphen at tilføje: „ei heller svare Sparekasser Indkomsskat af deres aarlige Overskud.“

Allerede ovenfor have vi antydet, at Lovforslaget savner en nærmere Bestemmelse om,

hvorledes Interessentfaber, og de, der drive en Næring under et Firma, ville have at udrede Skatten, og vi troe derfor, at en ny Paragraph, der angiver dette, bør indskydes og træde istedetfor Lovforslagets § 5, der efter vort ovenfor gjorte Forslag, som saadan vilde udgaae. Med Hensyn til dem, hvorom der her saaledes kunde blive Tale, nære vi den Overbeviisning, at de under Get bør sættes i Skat paa det Sted, hvor Virksomheden, om hvis Indtægt der kunde blive Spørgsmaal, drives, eller hvor den har sin Bopæl, der forestaaer Foreningens Forretninger, og at de paa gjældende Interessentere eller Deeltagere skulle, hvad Skattebetningen angaaer, betragtes som en Enhed. De paagjældende Deeltagere eller Interessentere ville da selvfølgelig, naar de skulle gjøre deres personlige Angivelser om den Indtægt, som Enhver i Aarets Løb har havt, paa deres Schema have at bemærke, for hvor stor en Deel af denne Indtægt de allerede have været inddragne under Besatningen, og ville da fra deres samlede Indtægt kunne bringe dette Beløb i Afdrag; men herved vil aabenbart et andet Resultat udkomme, end om det blev dem indrømmet, at bringe Beløbet af Besatningen, som er falden paa deres Part under Firmaets eller Interessentfabets Totalbeskatning, i Afdrag af deres personlige Skattepligtning. Dette kunde maaskee ved første Diekast synes at ville have været mere billigt, eller ialfald mere overensstemmende med Besatningens Grundprincip, at Enhver har at svare Skatten i Forhold til sin Indtægt — men ved nærmere Betragtning maa det dog erkendes, at dette vilde være mod den Indtægts Natur, der vindes igjennem sige Interessentfabets Forhold og mod disse's Væsen, med hvilket det er overensstemmende, at det hele Beløb, som et saadant Firma eller Interessentfab udreder i Skat, i Forhold til Interessentfabets snarest er at betragte som Driftsomkostninger. Det vilde desuden meget let kunne føre til Clustoner og ialfald foranledige de meest paafaldende Uligheder, naar en anden Regel end den her antydede i saa Henseende fulgtes. I Overensstemmelse med det saaledes Udviklede have vi foreslaaet en ny § 5.

ad § 6. Med Hensyn til denne Paragraph, der fastsætter, hvorledes danske Statsborgere,